



PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Lliurament del 34è premi Sant Joan de literatura catalana

Sabadell, 16 de juny de 2014

La presidenta

Il·lustríssim senyor alcalde de Sabadell, director territorial del BBVA a Catalunya, president de la Fundació Antiques Caixes Catalanes i president de la Fundació Antiga Caixa de Sabadell 1859, membres de les diferents fundacions, regidores, regidors, senyores, senyors, amics i amigues, Glòria, que condueix l'acte de manera perfecta, i molt especialment el premiat, Melcior Comes, en primer lloc vull agrair la invitació. Sé que és una invitació que sempre s'ha adreçat a la presidència del Parlament, i a mi em va agradar i m'agrada continuar aquesta tradició dels meus antecessors i ser aquí, en la mesura que pugui, totes les edicions.

He estat aquí a les edicions que han tingut lloc en els moments més crítics i en què sentia, pels responsables, que eren moments difícils, però que, tot i així, feien el possible per mantenir el premi. Jo, això, els ho agraeixo. Tots som conscients que durant aquests anys hem viscut una crisi econòmica molt greu i hem vist com s'anaven perdent, involuntàriament, entitats, que havien de tancar o de refer els objectius fundacionals perquè no podien continuar..., i de la mateixa manera que aquestes entitats, empreses que han hagut d'abaixar la persiana, comerços, persones que potser no han pogut continuar els estudis, persones que en aquest moment es troben en situació d'atur, famílies que ho estan passant molt malament, i tot això ens ha creat una certa angoixa política, però hem de ser capaços de superar-la en la mesura del possible i fer-ho, per exemple, amb actes com aquest.

Perquè el que això d'alguna manera ens fa veure és que si hi ha voluntat en alguns projectes, aquests projectes poden continuar, capgirant-los una mica, replantejant-los d'alguna manera... El fet, però, que aquesta convocatòria comencés l'any 1981 i



PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

enguany en celebrem la trenta-quatrena edició és molt important. L'any que ve seran trenta-cinc, un número que encara es pot celebrar més. Per tant, vull agrair a les entitats que han fet possible que aquest premi es continuï donant la seva perseverança a l'hora de donar suport a la cultura i a la llengua catalanes.

Com he dit, és la trenta-quatrena edició. Va començar pràcticament amb la recuperació de l'autogovern, de les institucions, un autogovern que va dedicar molts esforços, en aquell moment, a la llengua, perquè la llengua catalana fos una llengua d'ús social, de prestigi i de cultura.

Vull recordar aquí, per exemple, que l'any 1983 —per tant, fa 30 anys— el Parlament va aprovar una llei molt important, la llei de normalització lingüística, que ens va permetre implantar la immersió a totes les escoles de Catalunya. I aquella llei, en aquell moment, la van aprovar per unanimitat set grups parlamentaris —set grups parlamentaris diferents dels d'ara, però set grups parlamentaris; es va crear una ponència conjunta i la van aprovar per unanimitat, i durant molts anys la política lingüística d'aquest país va ser de tots, no tan sols de la societat sinó també de la política. I va ser molt important perquè va servir perquè un país com el nostre, que essent una nació sense estat no té els recursos ni les maneres de treballar d'un estat, aconseguís implantar una política lingüística a les escoles en un lloc en què —com l'altre dia em deia Anna Cabré, la demògrafa— set de cada deu catalans han nascut fora —set de cada deu catalans han nascut fora— i tots som catalans.

Fa pocs dies vaig anar a una fundació que es presentava oficialment a Barcelona, una fundació de dones africanes i n'hi havia moltes a la sala. I quan una d'elles va parlar en nom de les altres dones es va dirigir a les autoritats i va dir: "No volem que ens diguin 'nouvingudes', nosaltres ens sentim catalanes, som catalanes", i va parlar perfectament en català, i no feia gaire temps que era a Catalunya, però ella ja se sentia catalana.

I des d'aquell dia ja no parlo de nouvinguts, perquè me'n recordo d'aquella dona. El segle XX van venir més de tres milions de persones de la resta de l'estat. Fa dotze anys van venir un milió i mig de persones del món sencer, de tots els continents, i



PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

quan jo rebo escoles al Parlament, tant de primària com de secundària, com també del món universitari, i veig persones amb diferents cares, que sé que probablement no han nascut aquí, m'emociona quan em responen o em pregunten coses en un català perfecte, i ja no és pel fet de la llengua sinó de la integració.

Hem estat capaços d'acollir i d'integrar, i que aquestes persones que han vingut de fora se sentin catalans. I crec que és important dir-ho, repetir-ho, en moments en què la llengua catalana no dic que estigui en perill, perquè no ho està ni ho estarà —molts més anys va passar sota la dictadura franquista, que pràcticament no es podia parlar, només parlar dins les cases, dins les famílies—, per tant, no està en perill..., però sí que hem de ser molt conscients que hi ha algú de fora que vol que perilli, hi ha algú de fora que vol buscar problemes on no n'hi ha.

I, per tant, dies com aquest, convocatòries com la d'aquest premi donen força perquè la llengua i la cultura catalanes vagin endavant, perquè, en definitiva, com deia l'alcalde, és un tret essencial de la nostra identitat com a poble. I això no ens ho traurà ningú.

Per tant, endavant i moltíssimes gràcies.

Ara voldria felicitar l'autor d'Hotel Indira', Melcior Comes, primer, perquè és molt jove, molt. Avui dia hi ha molts joves de la seva edat —puc dir-la? Trenta-quatre anys— que en aquest moment busquen feina, perquè no en troben, no perquè no en vulguin, sinó perquè no en troben. I aquest escriptor, perquè és un escriptor de cap a peus, no és que hagi guanyat el primer premi del primer llibre, és que ja té una carrera al darrere, que, la veritat, Déu n'hi do, Déu n'hi do... Ha vingut la família? No ha pogut venir... Ho puc dir? El premi que ha rebut és el pa que deien pares i avis quan afirmaven que un nen havia vingut amb un pa sota el braç. Acaba de tenir una nena. Per tant, aquesta nena ha nascut en el moment oportú.

Moltes felicitats, Melcior, i a la seva esposa. La nena no se n'ha assabentat, però quan tingui més anys li haurem de recordar, a través de les fotografies, que avui hem parlat d'ella.



PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

I una última reflexió. Ara fa pocs dies, el cantautor Raimon va rebre el 46è Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, que atorga cada any Òmnium Cultural. Raimon té moltes cançons conegudes per la majoria dels que som aquí i en té una, 'Jo vinc d'un silenci', on diu "Qui perd els orígens per la identitat". Doncs això és del tot escaient en un acte com aquest. Si hem estat capaços de passar quaranta anys de dictadura en què es feia tot el possible per destruir la nostra identitat, i hem arribat amb la democràcia, amb les eleccions al Parlament, amb la recuperació de les institucions i hem aconseguit, ja sigui per mitjà del govern, de les administracions públiques, dels ajuntaments, ja sigui a través de les entitats —que la societat civil és rica i plural a Catalunya, molt més que enlloc—, si hem estat capaços de mantenir aquest esperit, de mantenir aquesta il·lusió, això no ens ho traurà ningú.

"Qui perd els orígens perd la identitat". Nosaltres mai no ens deixarem perdre els orígens, perquè tenim molt clara quina és la nostra història, cap on volem anar i entre tots sortirem d'aquesta situació de crisi, com ja es comença a entreveure. Hem de ser capaços de sortir-ne perquè Catalunya torni a ser el país de qualitat que era, el motor econòmic que ha estat sempre i, sobretot, el país de les dues ànimes, que no poden viure l'una sense l'altra, l'ànima social i l'ànima nacional.

Crec que hem de treballar per tirar endavant, perquè les nostres institucions no s'arronsin, per ser capaços d'escoltar la veu de la gent i saber cap on hem d'anar. Tot trontolla, tot es mou, els partits polítics també es mouen, també trontollen, les institucions, la monarquia, els parlaments, la justícia. Però això ens obliga als que estem al capdavant de tot a parar l'orella i escoltar.

Si no som capaços d'escoltar, un dia podem desaparèixer i crec que és molt positiu que no sigui així, sinó que la gent recuperi la confiança en les institucions, pugui tornar a creure en persones i institucions, i per això nosaltres hem de fer deures. I tant l'alcalde com jo estem convençuts que cal fer deures, sigui a Sabadell, sigui a Catalunya, i sobretot millorar les condicions i la qualitat de vida dels nostres conciutadans.

I res més, moltes gràcies.